

EL GUAL PRIVAT

Pel seu interès i per la gran transcendència del tema que tracta, reproduïm aquesta carta, la qual, pensem, ha estat redactada en un estat febril d'eufòria patriòtica:

"Benvolgut i admirat director d'El Gual Permanent":

Amb el prec que sigui publicada a la digna i magnífica revista que dirigiu, us trameto aquesta lletra que, en la seva modesta opinió, planteja un tema de notable interès per als vostres lectors i per als granollers que ho són de cor.

Fa uns quants dies, em lleví sorpresa per la notícia que m'arribava a través de les ones de *Ràdio G* —de la qual són fervent oïdora— que deia ni més ni menys que la regidora de cultura, *Na Montse Pilla*, presentava la dimissió de tots els seus càrrecs municipals, a causa de les seves múltiples ocupacions professionals. La nova en colpí com a dona, ja que sóc de les que pensen que la presència de dames ocupant llocs de responsabilitat a l'Ajuntament és una garantia i una esperança per a totes les que ens sentim femenines i volem que la societat reconegui les nostres aptituds per a servir-la des de llocs rellevants. Com a ciutadana, el succés prenia per a mi unes dimensions encara més grans, perquè estava convençuda que *Na Montserrat* era —i perdoneu l'expressió— el pal de pallar del govern municipal. En resum, estimat director, aquell dia ja no vaig ésser bona per a res i fins i tot les meves amigues, amb les quals esmorzo cada dia a *Les Olles*, m'ho llegiren al rostre.

Dies més tard, m'assabentí de l'entrada d'un home, en *Ricard Sauri* o *Saurí*, per a ocupar el lloc que deixava vacant *Na Montserrat*. I fou, precisament, en saber això, que m'envaïren nous i importantíssims dubtes. *Sauri* o *Saurí*? Heus ací el dilema. El sentit comú en deia *Saurí*, però, i la gent del carrer? i les meves amigues? Creieu, estimat director, que n'hi havia per a tots els gustos i la qüestió es veia cada cop més confusa, recordant, en alguns moments, altres velles polèmiques com la del bisbe *Ricomà*, o *Ricoma*, i la de *Lliçà d'Amunt*, o *Lliçà de Munt*, polèmica, aquesta, novament encetada pel nostre consistori, el qual s'entesta a escriure *Llissà* als indicadors, en lloc de *Lliçà*, que fóra, al meu entendre, la manera correcta.

El mateix vespre, aprofitant que tenia curset, vaig consultar el meu problema al mestre de català, el qual, pobre noi, va salvar la situació com va poder, però no va pas aclarir si s'havia de pronunciar *Sauri* o *Saurí*.

Consultí, neguitosa, la Gran Enciclopèdia Catalana, el Fabra, l'Alcover-Moll i altres diccionaris que hi ha per casa, amb la intenció d'aclarir l'embolic en què em trobava, però vistos els significats de les paraules que motivaren la meua recerca, vaig decidir que calia seguir altres camins, ja que, essent en *Ricard* un polític exitós i un home rellevant en el camp de la cultura, els esmentats significats podrien constituir —i, de fet, constitueixen— un recurs per als seus enemics, els quals, caient en el joc de paraules fàcil i groller, voldrien ridiculitzar la seva brillant i ascendent trajectòria, valent-se de l'atac personal i de les bromes de mal gust. Feta un mar de dubtes, vaig estar temptada de deixar-ho córrer tot, però la meua consciència de catalana em deia que havia de continuar, ja

que endevinava que sota d'aquesta qüestió, subtil en aparença, s'hi amagaven problemes de fons molt més importants, els quals, a la llarga, poden fer modificar el caràcter català i desnaturalitzar el nostre tarannà, tan mesurat i assenyat.

Així és, estimat director, que, no podent suportar per més temps, jo sola, el pes de la meua creu, em decideixo a fer el pas de compartir els meus neguits, tot demanant-vos que vulgueu ajudar-me a trobar la solució definitiva a aquesta enganyosa dualitat fonètico-ortogràfica del primer cognom del nostre conciu-tadà —ara regidor— *Ricard Sauri* o *Saurí*."

Afectuosament i amorosa, s'acomiada de vós, una lectora fidel.

Resposta: Per bé que iniciem les nostres investigacions amb caràcter d'urgència, us recomanem que, mentre arriba una solució fiable i definitiva, empreu el sobrenom "*Sardineta*", el qual no ofereix lloc a dubtes i és fàcil de recordar. Té, això sí, l'inconvenient que és llarg.

Llegiu el GUAL
o (si més no)

COMPREU-LO !!!

LE GUAL EDITIONS

329, Aparté de Postes

MARATE SÛR MER (LLÉRONE ET OISE)

EDITOR: Jaume Pam i Gorreda (Gual Permanent)

DIRECTOR: Pere Fanal i Joliu

SOTS-DIRECTOR: G. Carcón

CONSELL DE REDACCIÓ: M. Ronsa de la Muntanyeta, Núria Calbó (ban-dolenta), Martí Bunyol (apotecari), Roser Lleó Fart.

VIDA POLITICA: Dídac Càbregues (a) "El pàjaro".

CULTURA: Doctor Pollet, Sr. Castrada, Margaridoia Pintó, Jaume Cantí (i parí), Jordi Volies i Dolies, Joan Barriga i el nen Jordi Cardo. (Els Set Magnífics).

FLORA I FAUNA: Marta Castrada i Antoni Clonc (Dos Magnífics Més).

CORRESPONSALS:

Els Sots feréstecs: El pobre Munta'l.

L'Hospitalet: La Pilla.

Canovellas: En Partos i en Torrades.

TRADUCCIONS BILINGÜES: PSC (psc-PSOE).

DIBUIXANT: Ha plegat.

FOTOGRAF: També.

"Arsobispado de Llerona, Marata y Corró de Vallicrosa - NIHIL OBSTAT - El Censor: José Cardus y Borriquerus Pbro. Marata 18 de julio de 1936 (I año Triunfal) - IMPRIMA: Vallicrosus, Ioannes, Arsobispo-bispo de Llerona. Por mandato de su Excia. Rvda. Blaius Merderius Pbro. y Maestro de Obras Pías."